

SKAUTSKÝ ODDÍL 151 „AUGUSTIN“
Tubež 4.-10.2016
Tábor „Mafeking“

KRONIKA NAŠEHO PRVNÍHO TÁBORA VE STÁNECH

Milí skauti, milí rodiče,

po skončení našeho prvního stanového tábora, jenž je milník našeho oddílu, sdílíme s Vámi kroniku, abychom si mohli v budoucích letech připomínat tak krásné zážitky.

Tábor se konal v Kokořínském údolí, u Tubeže, v Údolí Bílých Skal (viz. Fotka 01). Louka, kde se tábor konal, patří rodině Gardavských, kterým patří velké poděkování nejen za možnost se u nich utábořit, ale i za jejich stálou velkou pomocí před táborem i během celého tábora. Ta louka má velkou táborovou tradici. Potluchy, které se tam konaly, byly často takový tajný skauting, a skutečně, v roce 68 a 69 se tam konali skautské tábory, s panem Václavem Gardavským, pradědečkem Terezy, jako vedoucím, a dědečkem Pavlem jako mladým skautem. Je pro nás nesmírnou ctí navázat na takovou tradici.

Náš tábor se jmenuje „Mafeking“. Původně, to je místo v Jižní Africe, které tehdy plukovník Baden-Powell obránil během války proti Búrum. Město bylo v obležení přes osm měsíců, až do konečného vítězství. Je to zárodek skautingu. Baden-Powell, který potřeboval všechny muže na obranu zdi města, organizoval brigádu chlapců a dětí, které vykonali rozmanité pomocné práce: poslů, pošťáků, kuchařů, nosičů nosítek. Tam Baden-Powell se uvědomil, že děti můžou být odpovědní a udělat mnoho věcí sami, což složilo jako inspirace pro budoucí skauting. My, kteří považujeme náš tábor za „začátek“, bychom chtěli takto navázat na počátky skautingu.

Samozřejmě, tábor vždy začíná o mnoho dříve, než se postaví stany. Vřele díky také Poštoлке, která jako první tábor navrстила a doporučila místo. Poštoлка a Akela navrstvali tábor při různých příležitostech, a 1. července jsme tam byli vedoucí Akela, Balu, Veronica a jeden farník od Svatého Tomáše, Cesar, abychom se seznámili spolu s místem a trasy na výlety, nechali část materiálu, a v případě potřeby, aby něco vybudovali.

A začíná naše dobrodružství.

PONDĚLÍ 4. ČERVENCE

V 8.45 už jsme byli všichni na škole. Akela shromáždil poslední dokumentaci a přichystali jsme se k odjezdu. Trochu trvalo dostat se do školy, kde jsme si půjčili dvě nádrže na vodu či stravu, ale vyrazili jsme bez problému.

První dopoledne nevycházelo podle plánu, protože skaut se má naučit překonat těžkosti. V Mělníku nás zdržely závory, čímž jsme nabrali trochu více zpoždění. Když jsme se dostali do Tubožského Dvoru, zjistili jsme, že poslední dva dny přšelo a cesta je pro auta nepřístupná. Naštěstí pan Gardavský nám dal k dispozici traktůrek, s kterým jsme vozili molitany pro stany, batohy a veškeré vybavení (rychle jsme se naučili řídit Akela, Štěpán a José Ramón). Tábor začal pomaličku nabírat podobu. Mezitím, co my jsme nakládali a uspořádali, děti zvelebili stany, připravovali botníky, ramínka na kroj, dělali pořádek...

Potěšilo nás, že mezi šestky je jistá rovnováha: šedou tvořili: Tereza, Benedikt, Fanouš, Kryštof; a hnědou: Miša, Vít, Zuzana, Tonik. Jako vedoucí jsme byli Akela Antonio, Balu Fidel Ángel, Veronica, která bude od září naší Baghíra, a Štěpán Slavík, skaut z Hořovic, který už nás loni i letos doprovodil a stane se také oficiálně člen našeho oddílu. Jediný ne-skaut na táboře - náš kuchař - José Ramon, bratr Balua, nám zajistil nejdůležitější aspekt tábora. Dnes to byl chutný guláš, ňam, ňam.

Po obědě, jsme poprvé trénovali nástupy. Uprostřed tábora stal skvělý stožár. Ale bída a žal! Ještě před prvním použitím z horní kladky spadlo ocelové lano a ani jeden z nás neumí létat. Co s tím? V úterý pan Gardavský nám daroval druhý kmen stromu, po obědě Akela a Štěpán ho upevnili do původního stožáru, a ve středu už byl nástup, jak se patří a vlajka na stožáru. Mezitím, jsme používali řešení typická pro putovní tábory... vlajková četa nesla vlajku a potom dva z nich ji během nástupu drželi. Ovšem, dnes jsme se jen naučili vlajku nosit a skládat, a různé příkazy a postoj, které k nástupu patří. Taky jsme si četly a vysvětlili táborový řad.

Pokračovali jsme ve stavění tábora. Potom Akela mluvil o Mafekingu, o inspiraci prvních chlapů, kteří tehdy tolik vykonali.

A protože v Mafekingu bydleli a bojovali také členové kmenů Zulu a Bantu, Afrika byla pro nás inspirací. V rámci první dílny našeho tábora jsme si vytvořili africké bubny. Takto jsme pracovali do šesti. Potom byl volný čas, v kterém několik táborníků se modlilo, a jiní hráli nebo odpočívali, než se pískalo na sprchu, či večerní mytí, nástupu a večeři.

Asi kolem 18.15 začala první mše svatá našeho tábora. Mše byla každý den dobrovolná. Zúčastnili se Balu a ti, kdo chtěli ze začátku získat liliový kříž: Míša, Tonda a Fanouš. A my pět jsme byli na každé mši. Další se postupně nám přidali. Mše svatá v přírodě byla krásná a mnoho nám dala.

Po večeři jsme si vyprávěli u ohně Africké pohádky („Nemocný král lev“ a „Proč prase bradavičnaté chodí po kolenou“), a šli jsme spát. Ale možná jsme spali s jedním otevřeným okem, protože jsme se těšili na první bojovku...

Ale ne všichni... První táborová hlídka, ne! Tu dělala vždy jedna šestka, po dvojicích. Protože děti šly spát kolem devíti, byly hlídky rozděleny od 9 do 10 a od 10 do 11 hod. Potom ještě občas vedoucí domluvili poslední detaily následujícího dne. Dnes vedoucí čekali do půlnoci, kdy startovala první bojovka.

V bojovce "Safari" jsme byli ochránci zvířat, kteří se snažili chránit co nejvíce zvířat před lovci. Krásně jsme běhali a hledali malá zvířata z papíru, tedy někdo mohl jít spát s malým zoo v kapsách.

První den tábora jsme stihli méně, než jsme očekávali, ale proběhlo to krásně, a jsme byli plní očekávání na další den...

UTERÝ, 5. ČERVENCE

Na stožáru je nůž. Co to je? Péro hladu! Štěpán se pokusí absolvovat během tábora tři orlí péra. A díky tomu se děti doví, v čem to spočívá. Mimochodem, teď jediný krát, v této kronice, prozradím, o koho se jedná, pokud budete slyšet historky o Evženovi nebo o Babičce Evžence. Kdože to byl? Au, Kronikář to už zapomněl, promiňte :-).

V 7 ráno Akela nám zazpíval na dobrý den. Měl radost, když viděl, jak dobře se probouzíme, a potom odešel s kuchařem na nákup do Mšena. Mezitím jsme udělali rozcvičku a umyli se. Když se Akela vrátil, bylo už pozdě. Trochu bloudili autem, tak se zdrželi. Proto jsme se šli přímo nasnídat, a nástup jsme udělali až po snídani.

První část dopoledne proběhla podle plánu: trénování nástupu, sběr a příprava dříví a stavba táborových konstrukcí.

V druhé části dopoledne jsme šli na návštěvu, na farmu rodiny Gardavských. Kromě toho, že bylo zajímavé se podívat na krávy, koně a kozy, které jsme dokonce nakrmili, byla to dobrá příprava na výlet ve středu: Vít se naučil, že v oplůtku pro krávy je elektrický proud (ano, ano, vědeckým, experimentálním způsobem ;-)). Akela se poučil, že pokud děti zapomínají na kšiltovku, po pouhém kilometru jsou utahané. Potom už celý tábor měli kšiltovku na povel.

Znovu rodina Gardavský nás rozmazlila. Tereze bylo trochu špatně, a když jsme se vrátili do tábora Akela zařídil klidový režim. Vyspala se, léčila neduhy, a potom se přidala na zápas „Ultimate“.

Ještě u Gardavských jsme se setkali s rodiči Kryštofa, kteří přišli s motorovou pilou a řezali nám dřevo, s kterým jsme si mohli topit celý tábor. Špalky jsme používali také jako sedadla. Vřele díky, pane Petře a paní Petro.

Na oběd jsme měli rizoto. Znovu se ukázalo, jak se postupně učíme: Chutnalo skvěle, ale José Ramón ještě neodhadl, kolik dětí jí, a bylo toho tolik, že po obědě jsme udělali poradu a zeptali jsme se dětí:

„Smečko, co myslíte? Na večeři máme podle programu míchaná vajíčka, ale máme mnoho rizota a skaut je šetrný. Souhlasíte s tím, že bude rizoto i na večeři, abychom ho nevyhodili?“

Děti souhlasily, a podle toho jsme postupovali. A José Ramón už věděl, takže už jsme neměli znovu potřebu opakovat a měli jsme jídelníček velmi rozmanitý.

Dneska neznámý pán, který se procházel s manželkou zelenou stezkou, která vede přes tábor, se u nás radostně zastavil a povídal si s námi. Patřil mezi ty, kteří za mládí tady dělali potlachy, a byl velmi rád, že jsou znovu zde tábory.

Po volném čase jsme, se Štěpánem jako ředitelem a Fanoušem jako šéfredaktorem, začali dělat táborové noviny. Všichni jsme se s někým podělili. Protože po novinářské práci bylo potřeba něco akčnějšího, hráli jsme „Ultimate“, sport, který vypadá jako nekontaktní ragby, ale s freesbee. Protože nám to tolik to nešlo, učili jsme se potom ve velkém kruhu házet freesbee,.

Po svačině jsme udělali další africkou dílnou, tentokrát nás Veronika učila, jak dělat krásné Africké náramky, které vlčatům moc slušeli. Potom, po mši a první sprše (s kontrolou přítomnosti „nevítaných hostů - klíštat“)

Po večeři jsme hráli „Total recall“- globální výzva. Hra, ve které děti měly absolvovat zkoušky, ve kterých se prokázaly jejich zručnosti. Pro diváky nejveselejší aktivitou bylo, dokázat třešně, visící na niti, foukáním rozhoupat do té míry, aby se dostaly až do úst.

STREDA, 6. ČERVENCE

Dneska jsme se probudili znovu s dobrým počasím a dobrou náladu... mmm, dobře. Benediktovi bylo trochu smutněji, a tak ráno „nic ho tady nebaví a chce domů“. Akela se s ním domluvil, že Benedikt dá táboru ještě šanci. A skutečně se mu den líbil. Akela byl opravdu hrdý jak Benedikt dokázal překonat těžkosti pokaždé, když se ráno cítil smutný.

Jinak den začal podle obvyklého programu, rozcvička, mytí a nástup. A nástup byl už na úrovni, pánové! Stožár byl už upraven a konečně se dnes se vlajka zvedla na noty skautské hymny: „Junáci, vzhůru, volá den...“

Dnes jsme měli první výlet tábora. Máme v plánu tři: první dva kratší, do oběda, a třetí už jako trénování – delší, asi do odpolední svačiny. Dnes jsme si vybrali jako cíl Janovou Horu, což je z tábora mezi 2 a 3 kilometry. Takže dohromady asi 6 km. Výlet byl krásný, a u Janové Hory jsme udělali veselou piniovou válku. Na cestě zpátky jsme chtěli koupit v Konrádově zápalky, protože jsme měli v plánu naučit se rozdělat oheň. Zápalky se nenašli. Tak to musíme dělat „naostro“ – na pokud možno na první pokus, abychom šetřili zápalky.

Na začátku, nám Štěpán ukázal, jak se připraví dřevo, troudu, atd, odkud se oheň zapálí, jak se fouká. A potom, jak fungují křesadla. My jsme ještě křesadla nepoužili, dostali jsme každý tři zápalky. Jenom jedno vlče potřebovalo čtvrtou zápalku. Všichni jsme to dokázali. Několik z nás už na první pokus! Takže vedoucí se kochali, jak rychle se učíme být skauty.

Dnes jsme měli na táboře návštěvu pána Václava Gardavského, pradědečka Terezie. On je skaut, jak už bylo řečeno, a na obou stranách byla radost, že se snažíme dělat pravý skauting. Nejen trampské techniky, uzly, oheň, stany, ale výchova dobrého člověka, radostného, silného, pohotového ke službě, hlubokého... Protože, jak řekl pan Gardavský, „skauting bez Boha nemá smysl“.

Shromáždili jsme dříví na táborák, udělali jsme špekáčky, a potom jsme se pokoušeli o další dílnu, africký štít. Ale musíme se přiznat, že tentokrát nebyl o tom příliš zájem :-o.

Po mši, nebylo mytí, jenom kontrola klíšťat. Stalo se, že jsme vůbec neměli vodu. Jak je to možné? Ano, holky, přiznejte se :-). Stalo se to včera, a to takto: Vodu jsme měli ve velké nádrži nad skalou. Abychom šetřili, dohodli jsme se, že jeden vedoucí pomůže ve sprše a další přiloží dřevo do kamen, kde je také kohout. Na pokyn toho, kdo je vevnitř, uzavře nebo otevře vodu. Ale holkám jsme nechali úplně v soukromí, a ony se sprchovaly dlouho, protože nerozuměly, co Veronica chce, a nenechaly se kontrolovat. Jak byly samy, nikdo kohout neuzavřel, a to se protáhlo, než Akela z dálky vysvětlil mocným hlasem, o co jde. Byla konstatovaná nepřítomnost hrozeb, a přišli jsme další (ovšem, další den, byly holky poslední a rychlé – ze všeho se poučíme). Jinak příští ráno jsme už znovu měli vodu.

Takže, měli jsme první táborák. Klobásy chutnaly, byla zábava i jsme si krásně zazpívali (nejlíp se nám dařilo „ho ho Watanay“).

Nelze zapomenout, že včera Zuzana a dnes Míša dokončili svoji stezku „nováček“ a jsou připraveni na vlčí slib, který udělají s pomocí Boží během našeho říjnového výletu. Blahopřejeme!

ČTVRTEK 7. ČERVENCE

Ráno nuž na stožáru oznámilo orlího pera mlčení, takže děti se dost snažily,

aby Štěpán mluvil. Ale on byl pevný :-).

Během dne měli jsme další krásnou návštěvu: učitelka Markéta a její manžel, kteří mají chatu poblíž. Přišli na polovinu dopoledne a potom se vrátili těsně přede mší svatou. Také oni oba jsou skauti, takže jsme si dobře rozuměli. Konstatovali, že jsme se měli báječně a zařízení tábora je luxusní :-)

Dopoledne jsme hledali dříví, naučili jsme se uzly, trénovali nástupy a to, co k táboru patří.

Skočili jsme akorát, abychom se přímo dostali na to, to bylo dnes klíčové: Spaní pod širákem.

A teď, novinářské primice, rozhovor s Akelou:

- Akela, co si pamatuješ ze dne?

- Mmmm... to bylo takový: „Akelo, co....“, „Akelo, proč....“, „Mužu, Akelo....“, „Akelo, smím?....“, „Dívej se, Akelo....“, „Akelo, Akelo...“ A už pomaličku jsem viděl, jak se jmenuji B-)

- No, vážně. Tábor opravdu upevní vztahy, vznikají přátelství, roste důvěra, vyjdou najevo nedostatky, na kterých potom budeme pracovat, ale i ctnosti každého, na kterých se dá stavět... Smečko, jsem na ten tábor velmi vděčný.*

Všichni se krásně připravili na spaní. Ale ne všichni šli spát do přírody, bylo povoleno zůstat v stanech. Vznikli tedy dvě „trampské osady“. V první osadě (která je na videu) měli připravený přístřešek i ti, kteří potom zůstali ve stanech. Několika nejodvážnějších je pak využili k nocování. V této první osadě byli Fanouš, Kryštof a Vít. Mimochodem, Vítovi se to zvláště líbilo, kromě jeho narozenin, toto dobrodružství bylo pro něho asi vrcholem tábora. Že jo, Víte :-)?

V druhé osadě, na skále, přímo nad stany na východní straně, spali pod dozorem Štěpána Mísa a Tonda. Měli opravdu krásný přístřeší, takový garáž.

Na mši svatou se nám připojila Tereza, která se mezi tím rozhodla, že také získá liliový kříž a byla během zbytku tábora v tom velmi aktivní.

Dneska byl jediný den bez hlídky. Aneb, lépe řečeno, hlídkovali jsme vedoucí (tento krát kromě Akely, který se potřeboval trochu vyspat z bojovky).

Bojovka byla v menším počtu. Nejen, protože jsme respektovali ty, kdo chtěli spát či zůstat ve stanu (pozor, vlčata, až budete skauty, takto to už nebude :-)!), ale také protože Vít (a Ben se na první bojovce) jeví jako neprobuditelní... oni by vydrželi i letecké nálety se sirény :-).

Na jedné straně jsme byli vedoucí, kteří jsme střežili světelné noční kasičky. Na druhé straně hráli Fanouš, Kryštof (oba bodovali), Míša a Tonda. V bojovce bylo potřeba se plížit tiše a nepozorovaně, pravá skautská dovednost číslo jedna.

Po bojovce byl Fanouš poslán do stanu, protože kašlal, i když on chtěl dál bivakovat. Ale protože jeho přístřešek byl dost dobrý k němu se přistěhoval Balu, aby byl blíž u Kryštofa a Vítu. Balu předtím měl namířeno k paláci, který budovaly holky (kterým se potom nechtělo tam spát, i když to měli skvěle vybudováno. Škoda... ale ne pro Balua, který měl pořád na výběr dobrá místa). Akela měl svůj malý stan „hrobeček“. Takže všechny použité a nepoužité domky se osvědčily jako dobré a vhodné jak pro děti, tak i pro vedoucí. A i Akela spal dobře, přece, že měl starosti, o které se dovíme zítra.

PÁTEK 8. ČERVENCE

Štěpán dnes nebyl s námi. Ráno nám nůž na stožáru oznámil, že bude plnit orlí pera samoty. A skutečně, podle podmínky, nebyl celý den vidět... Hmm, hmmm, Akela ho prý sice viděl z rozhledny dalekohledem, ale tímto, že mu *skoro* nikdo nevěřil, uznali jsme orlí pera za platná.

Dnešní výlet byl skvělý. Paní Milada Gardavská (babička) a pan tesař Pavel nás zavezli do Houšky. Tam jsme se podívali na hrad, alespoň z venčí. Mají tam krásné dřevěné loutkové peklo (podle Danteho Alighieri), které se dětem moc velmi líbilo. Potom jsme hledali stezku, která nám vedla k rozhledně ve Vrátnské Hoře. Cesta byla krásná a rozhledna krásnější. Všichni jsme byli velmi spokojení.

A už znovu naše nohy šlapali po pevné půdě. Menším blouděním jsme hledali parkoviště, kde na nás čekala auta. A teď je čas, abychom se dověděli o starostech Akely.

Chudák Akela včera ztratil peněženku, neměl ji ráno v obchodě, když chtěl platit za jídlo. Myslel, že ji má ve stanu. Večer ji tedy hledal, ale nenašel. Co s tím? Ráno na obchodě Akela považoval za zázrak, že měl nějaké peníze mimo peněženku v kroji. Takže, když Bůh dělá zázraky, lze důvěřovat a neztratit nervy. A skutečně. Akela se vrátil do trafiky, kde koupil včera širky, aby koupil jednu propisku, protože ta jeho včera přestala „fungovat“ (Bůh má smysl pro humor, jinak by tam nešel) a hned mu paní řekla: „vy jste si včera tady nechal peněženku, máte ji na obecném úřadu“.

Takže Akela byl celý den velmi radostný, a děti také z toho něco měli: Cesta zpátky do tábora vedla přes Mšeno, aby mohl Akela navštívit obecný úřad. A mezi tím, jsme všichni dostali zmrzlinu. Paní Gardavská nedovolila Akelu zaplatit, takže jí patřilo velké „huurááá“.

Návštěva do Mšena měla další blahé důsledky. Na cestě autem jsme si

prohlédli bazén, a rozhodli jsme se, že zítra upravíme program (velký výlet), aby začal koupáním. *Aaaaaano, Akelo!*

Do tábora jsme se dostali trochu později, než byla původní stanovená hodina na oběd. Ale to nevadí. Dobře jsme se naobědvali a vedoucí nám nechali čas na odpočinek, protože věděli, že to po výletu potřebujeme.

Od rodiny Gardavských jsme dostali placky z dřeva, abychom si namalovali památní placky a velké kousky topole, abychom si něco vytesali. K tomu nám půjčili i potřebné vybavení. Přizpůsobili jsme si program, vždyť par věcí lze udělat i v Praze během roku. My jsme se tedy věnovali malování a tesařství. Podmínka ale byla, že než začneme pracovat, musíme mít kvalitní předlohu schválenou vedoucím. Tímto se dnes jen dostal k práci jen ten, kdo dokončil skici. Tesařství lákala víc než malování. Děti byly z toho nadšený.

Táborák byl, co se týče jídla, trochu jiný: pečené brambory v alobalu a párky. Naučili jsme se něco velmi praktického: na pečení v alobalu jsou kleště velmi praktické, protože lovit z ohně brambory, které padaly ze špekáčku, byl skoro nový olympijský sport.

Tentokrát táborák u ohně byl krátký, protože na nás začalo mírně poprchávat (jediný déšť na celém táboře, a tentokrát trochu pokračoval i v noci). Proto jsme vyčistili prostor mezi dvěma stany skladu materiálu, a tam jsme zpívali a bubnovali než Akela, který viděl naše zavřené oči, nás poslal kromě hlídky do spacáku.

SOBOTA 9. ČERVENCE

Ráno během nástupu jsme blahopřáli Vítovi k narozeninám a Štěpánovi k dosažení třech orlích per. Což je čest nejen pro něho, ale pro celý oddíl, protože je první z nás, který je má.

Vít měl krásné narozeniny, které si pečlivě připravil už předtím: „*Akelo, v sobotu mám narozeniny. Můžu zvednout vlajku?*“. „*Akelo, v sobotu mám narozeniny. Budu také na mši?*“. „*Akelo, v sobotu mám narozeniny. Můžu mít hlídku?*“ A všechno se mu splnilo...

Zdravotník vidí první klíště!

Je to zajímavé, že doposud náš zdravotník nevytáhl ani jednu klíště (Akela si udělal u červeného kříže kurz zdravotníka dva týdny před táborem, takže se na vše pamatoval). Jen ve středu Fanouš, velmi odpovědně, hlásil: „včera jsem si vytáhl dva klíšťata“. Akela naléhal, aby ho v takovém případě rychle informoval. Ve středu si prý vytáhl další, ale oznámil to hned a Akela mohl alespoň dezinfikovat... ale jinak žádné neviděl... Proč nebylo klíště? Na to je několik teorií: možná, protože Akela se bál a stříkal nás repelentem čtyřikrát denně a solárním krémem dvakrát denně. Anebo protože viděli, že každý večer

je prohlídka klíšťat a nejsme perspektivní. Anebo je to množství turistů ze zelené stezky nosí do jiných krajů... V každém případě, na táboře nám celkem dali pokoj.

Ale v místě tábora jich asi bylo. Štěpán spal sám, stejně jak trávil sám celý den, aby získal třetí orlí pero. Vrátil se zpátky s malou sbírkou klíšťat, kterou Akela rád vytáhl a spálil. Ještě bylo pár případu ten den, mezi vedoucími, a v neděli jedno dítě bylo také vysvobozeno od jednoho. Na to, že bylo řečeno, že letos je jich mnoho, jsme se měli.

Lékařská práce pokračovala během ranního mytí, které bylo v plavkách, aby mohla proběhnout kontrola klíšťat a aby nás nepovažovali v koupališti za členy kmenu „Černých chodidel“.

Po snídani jsme ještě udělali odlévání stop sádro. Včera jsme to nestihli, a chtěli jsme, aby byl čas k tomu, aby se to sušilo. Nechali jsme sádro ve stopách v terénu a nasvačili jsme se. Než jsme dorazili k bazénu, měli jsme dost času na kvalitní její kvalitní stravení. Nejdříve jsme vyrazili k autům do Tubožského dvoru. V Mšeně jsme trávil velmi příjemné dopoledne v bazénu. Potom jsme se vydali na cestu a hned doleva u dětského hřiště jsme našli žluté označení, které nás zavedlo na Cinibulkovou stezku. Nastoupili jsme na ni a po pár kilometrech a nějakém počátečním bloudění, jsme obědvali na místě, kde nám mravenci laskavě dělali společnost. Kryštof používal mravence jako záminku a obdaroval nás krásným Africkým tancem, tak rychle měnil váhu od jedné nohy k druhé :-).

Cinibulková stezka je úchvatná, velmi rozmanitá a plná pískovcových útvarů. Dětem se zvláště líbily prolézačky, čočkovité dutiny, takové tunely, ve kterých se vítězně hrálo. Tady byla slyšet od jednoho vlče věta, která vedoucím udělala ohromnou radost: „*To je nejlepší tábor, na kterém jsem kdy byl*“.

Zpátky v táboře jsme se pustili znovu do malování a tesání dřeva. Rozdělili jsme se na šestky a dali přednost malování, aby placky měly čas usušit se před koncem tábora. Bohužel, bylo málo času, a zbytek jsme nechali na zítra. Na mši bylo nás už 7, protože Vít oslavoval narozeniny každým možným způsobem, včetně děkování Panu Bohu.

Mezitím, Štěpán, s pomocí ostatních skautů a vlčat, připravil pro nás krásný slavnostní oheň, více než metr vysokou věž, která sice na začátku nechtěla chytnout, ale potom byla opravdu působivá a slavnostní. Kolem ohně jsme prožili velmi vážný a krásný okamžik: poradní skálu s hodnocením tábora, kde jsme si uvědomovali, v čem jsme byli dobří a v čem jsme chybovali, jak je potřeba na táboře a v životě překonávat se a nevzdávat to, abychom dotáhli věci až do konce. Zbytek Vám nepovím. Kdo tam byl, pamatuje se, a my skauti také máme naše tajemství :-). Po večeři jsme se pozdravili, už tiše, pozdravem Gilwell, a rozloučili jsme se... do zítra.

A když mluvíme o tajemství... Tereza se domluvila s Akelou, že po dokončení činnosti ji bere do Tubožského Dvora, kde bude spát, aby měla čas (s pomocí maminky a babičky) připravit pro nás překvapení.

NEDĚLE, 10. ČERVENCE

Dnes, poslední den tábora, začal den rozcvičkou a ranní sprchou. Mezitím vedoucí postavili velké plátno blízko stanů, na které jsme mohli dát naše batohy a kufříky. Tímto byly stany celkem brzy prázdný. Potom se nám věnovali Balu a Veronica, a střídavě jsme tesali topol anebo jsme pomáhali dělat pořádek. Mezitím, Akela, Štěpán a José Ramón udělali těžkou práci, odmontovali stan, sbalili nářadí a pomocí traktorku začali vozit věci do Tubožského Dvoru.

Na oběd, po chutné zeleninové polévce, přišlo překvapení, které pro nás chystala Tereza, v podobě ohromného skautského dortu se skautskou ozdobou (Bohu díky, že jsou fotky, protože nezůstal žádný jiný důkaz, to byla dobrota!). Díky moc, Terezo!!!!

Ještě jsme dokončili čistění a balení, a udělali jsme poslední procházku do Tubožského Dvoru. Tam už zůstala Tereza, a proto dostala diplom, který ocenil její stálou pohotovost ke službě. Rodina Gardavských dostala malou památku našeho tábora „Mafeking“: pravý štít Zulu.

Byl to skvělý tábor, chvála Bohu za to! Prázdná marodka, dobré počasí, dobré jídlo, dobré kamarádství a dobrý skauting, o kterém jsme se mnoho naučili a prožili jsme mnoha dobrodružství... A pokrok: jeden skaut s orlími péry, dva vlčata, která se chystají na slib, čtyři budoucí liliové kříže... To jsou také důležité plody tábora. A vypadá, že také rodina Gardavských byla s námi spokojena. Řekli jsme si, že příští letní tábor také bude v Údolí Bílé Skály, a dokonce i trochu delší - na deset dní, už se těšíme na léto 2017.

Cesta do Prahy se nám zdála krátká, protože jsme si pořad vyprávěli příhody a anekdoty. Mezitím, rodiče trpělivě na nás čekali. Už ve škole, jsme se všichni objímali s rodiči. Akela podal zdravotní informace a povídal s rodiči o tom, co každý zvládl a jak se měl... až přišel smutný okamžik rozloučení. Aby nebyl tak smutný, děti dostaly diplomy a ocenění, a všichni „poštu z Mafekingu“, něco na dovolenou...

Potom jsme se postavili do kruhu, spojili jsme ruce v pozdravu Gillwell. Už u nás se pomalu ustanovují různé skautské tradice, a jako mnoha oddílů na celém světě, i ten náš se loučil zpěvem písně „tak dávno, dáno již“.

„Proč s tím se máme rozejít, co každý z nás měl rád, proč s tím se máme rozejít bez víry na návrat. // To není, není loučení, ač chvěje se nám hlas, jsme spolu pevně spojeni a sejdeme se zas.“

Lovu zdar, bráškové, lovu zdar.

Akela